

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 listopada 2019 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu IV Wydział Karny – Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: sędzia Hanna Bartkowiak

Sędziowie: Ewa Taberska

Piotr Gerke

Protokolant: apl. radc. Łukasz Rozmiarnek

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Poznaniu Marii Jagielskiej-Kranc

po rozpoznaniu w dniu 14 listopada 2019 r.

sprawy skazanego **A. D.**

na skutek apelacji wniesionej przez skazanego

od wyroku łącznego Sądu Rejonowego w Szamotułach

z dnia 21 maja 2019 r., sygn. akt II K 33/19

1. Utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok.
2. Zwalnia skazanego z obowiązku zwrotu Skarbowi Państwa kosztów procesu za postępowanie odwoławcze.

Piotr Gerke Hanna Bartkowiak Ewa Taberska

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Szamotułach z urzędu wszczął postępowanie o wydanie wyroku łącznego w stosunku do **A. D.**

Po przeprowadzeniu postępowania Sąd Rejonowy w Szamotułach, w dniu 21 maja 2019 r., w postępowaniu o sygn. II K 33/19, wydał wyrok łączny w sprawie skazanego, gdzie stwierdził, że **A. D.** został skazany m.in. następującymi wyrokami:

- I. Sądu Rejonowego w Szamotułach z dnia 18 kwietnia 2018 r. w sprawie **II K 1151/16** na karę 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności; kara pozbawienia wolności wykonywana jest od 15 listopada 2018 r. do 22 lutego 2022 r.,
- II. Sądu Rejonowego w Szamotułach z dnia 16 października 2018 r. w sprawie **II K 649/18** na karę 4 miesięcy ograniczenia wolności poprzez wykonywanie nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze po 32 godziny miesięcznie,
- III. Sądu Rejonowego w Szamotułach z dnia 19 grudnia 2018 r. w sprawie **II K 404/18** na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności; kara pozbawienia wolności wykonywana będzie w okresie od 22 lutego 2022 r. do 30 października 2022 r.,

W oparciu o tak poczynione ustalenia Sąd Rejonowy orzekł w sposób następujący:

- w pkt 1 na podstawie art. 85 § 1 i 2 kk, art. 86 § 1 kk i art. 87 § 1 kk połączył skazanemu kary ograniczenia wolności i pozbawienia wolności orzeczone wyrokami opisanymi wyżej w punktach I-III i wymierzył mu karę łączną 4 lat i 2 miesiące pozbawienia wolności,
- w pkt 2 na podstawie art. 577 kpk na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności zaliczył skazanemu okres odbywania kary pozbawienia wolności orzeczonej w sprawie Sądu Rejonowego w Szamotułach II K 1151/16 od dnia 15 listopada 2018 r. do nadal i okres tymczasowego aresztowania w sprawie Sądu Rejonowego w Szamotułach II K 1151/16 w dniach od 28 czerwca 2016 r. do 16 września 2016 r.,
- w pkt 3 wskazał, że w pozostałym zakresie wyroki łączone, wyżej opisane podlegają odrębnemu wykonaniu,
- w pkt 4 na podstawie art. 572 kpk umorzył postępowanie w pozostałym zakresie,
- w pkt 5 zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. P. G. (1) zwrot kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu,
- w pkt 6 Sąd obciążył Skarb Państwa kosztami sądowymi (k. 35-36).

Powyższy wyrok zaskarżył skazany A. D. w zakresie wymiaru kary łącznej. Zarzucił orzeczeniu rażąco niewspółmierność orzeczonej kary łącznej 4 lat i 2 miesiące pozbawienia wolności. Jednocześnie skarżący podważał słuszność objęcia węzłem kary łącznej również kary ograniczenia wolności ze sprawy o sygn. akt II K 649/18.

Podnosząc tak, apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez złagodzenie wymierzonej skazanemu kary łącznej pozbawienia wolności z kary 4 lat i 2 miesiące pozbawienia wolności do kary 3 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności. Dodatkowo skazany wniósł o niezamienianie kary ograniczenia wolności na karę pozbawienia wolności (k. 49-51).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja skazanego okazała się niezasadna i nie zasługiwała na uwzględnienie.

Na wstępie podkreślić trzeba, że przeprowadzone przez Sąd I instancji postępowanie dowodowe było pełne i prawidłowe. Do powyższego stwierdzenia uprawniały wyniki oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego, która była rzetelna i pełna. To z kolei pozwoliło na dokonanie prawidłowych ustaleń odnośnie skazań i danych o odbyciu kar A. D.. Nie budziły przy tym zastrzeżeń wskazania Sądu I instancji co do orzeczonych kar z poszczególnych wyroków, przyjęte możliwości ich łączenia oraz w efekcie orzeczenie kary pozbawienia wolności po połączeniu kar z trzech wyroków: dwóch tego samego rodzaju (dwie kary pozbawienia wolności) oraz kary podlegającej łączeniu (jedna kara ograniczenia wolności).

Przed zbadaniem współmierności orzeczonej kary łącznej, bardziej eksponowanej w apelacji skazanego Sąd Okręgowy zweryfikował poprawność, podważanego przez skarżącego orzeczenia Sądu Rejonowego o objęciu węzłem kary łącznej również kary 4 miesiące ograniczenia wolności ze sprawy Sądu Rejonowego w Szamotułach o sygn. akt II K 649/18. Kwestionowanie tego rozstrzygnięcia zakwalifikowano jako zarzut obrazy prawa materialnego, tj. art. 87 § 1 kk. Przepis ten określa regułę postępowania w wypadku łączenia kary pozbawienia wolności i ograniczenia wolności, wskazując, że kara ograniczenia wolności ulega zamianie na karę pozbawienia wolności, przy przeliczniku, że miesiąc ograniczenia wolności równa się 15 dniom pozbawienia wolności. Zatem w kontrolowanej sprawie należało uznać, że Sąd I instancji zastosował istniejącą podstawę prawną aby włączyć skazanemu karę ograniczenia wolności do kary łącznej pozbawienia wolności. Należy jednocześnie wskazać, że charakter reguły łączenia ujęty w art. 87 § 1 kk uległ zmianie po wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 11 czerwca 2019 r., w którym organ ten orzekł o niezgodności art. 87 § 1 kk z art. 45 ust. 1 i art. 175 ust. 1 Konstytucji RP w zakresie, w jakim nakłada na sąd obowiązek połączenia kar pozbawienia wolności i ograniczenia wolności oraz wymierzenia kary łącznej pozbawienia wolności po dokonaniu zamiany kary ograniczenia wolności na karę pozbawienia wolności (wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 11 czerwca 2019 r., P 20/17, Legalis nr 1939775). We wspomnianym orzeczeniu Trybunał Konstytucyjny stwierdził, że w

sytuacji kiedy wyrok łączny może objąć zarówno kary pozbawienia wolności, jak i ograniczenia wolności sąd powinien zastanowić się, czy są podstawy do objęcia wyrokiem łącznym także kar ograniczenia wolności poprzez ich zamianę zgodnie z art. 87 § 1 kk na kary pozbawienia wolności. Taka zamiana nie może być automatyczna, przeciwnie konieczne jest zbadanie przez sąd, czy cele kary przemawiają za taką zamianą, czy też za pozostawieniem kary ograniczenia wolności poza obszarem wyroku łącznego i za jej odrębnym wykonaniem.

Należy wskazać, że w przedmiotowej sprawie Sąd Rejonowy w Szamotułach wydawał zaskarżony wyrok (21 maja 2019 r.) jeszcze przed zapadnięciem orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego, stosując art. 87 § 1 kk jako obowiązkowe rozwiązanie. Dlatego też, w zaistniałej sytuacji procesowej dopiero Sąd II instancji znając wiążące orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego co do częściowej niezgodności art. 87 § 1 kk z Konstytucją RP przeanalizował skarżone przez A. D. połączenie kary 4 miesięcy ograniczenia wolności z karami pozbawienia wolności pod kątem celowości takiej zamiany. Sąd Okręgowy poruszał się zatem w obszarze ustaleń faktycznych rzutujących na wymiar kary. W tym zakresie Sąd II instancji uwzględnił, że w stosunku do skazanego była już w przeszłości orzeczona kara ograniczenia wolności (sprawa SR Szamotuły o sygn. 580/11), która jednak została zamieniona na zastępczą karę pozbawienia wolności. Wobec skazanego, jak wynika z karty karnej (k. 15-17), orzekane też były środki probacyjne, tj. kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania. Znamienne jest to, że aż w trzech przypadkach na cztery doszło do zarządzenia kary pozbawienia wolności. Poza tym długa lista skazań A. D. w latach 2011-2018 wskazuje na jego ugruntowaną postawę nieprzestrzegania porządku prawnego. Skazany na rozprawie apelacyjnej poinformował też, że ma w toku sprawę karną o zniszczenie mienia. Sąd Okręgowy dostrzegł jednocześnie pozytywny dla skazanego aspekt, że jego zachowanie w warunkach izolacji więziennej jest poprawne, pracuje tam nieodpłatnie. Okoliczności tej nie sposób jednak przeceniać, gdyż świadczy ona przede wszystkim o tym, że skazany jest dobrze przystosowany do życia w izolacji więziennej, gdzie spędził dobrych kilka lat (vide: informacja o pobytach i orzeczeniach, k. 11-12). Biorąc pod uwagę to wszystko Sąd Okręgowy uznał, że skazany A. D. borykający się z uzależnieniem od środków odurzających i alkoholu, nie daje gwarancji, że po opuszczeniu zakładu karnego poddałby się obowiązkom wynikającym z orzeczonej kary ograniczenia wolności, zwłaszcza, że do opuszczenia przez niego zakładu karnego dojdzie najwcześniej w 2022 r. W tej sytuacji również celowość orzeczonej kary ograniczenia wolności w sprawie II K 649/18 Sądu Rejonowego w Szamotułach, z obowiązkiem nieodpłatnych prac na cele społeczne ulega istotnemu osłabieniu, skoro skazany przez niespełna 3 lata będzie jeszcze odbywać kary o charakterze izolacyjnym. Wszystkie te okoliczności, które tutejszy Sąd przeanalizował przy ocenie, czy kara 4 miesięcy ograniczenia wolności wymierzona A. D. w sprawie II K 649/18 powinna zostać objęta wyrokiem łącznym i ostatecznie doprowadziły do wniosku, że orzeczenie Sądu I instancji w tej kwestii było trafne. Apelujący nie przedstawił Sądowi odwoławczemu żadnych przekonujących argumentów, które skłaniałyby do jego wniosku o niewłączanie kary 4 miesięcy ograniczenia wolności do orzekanej kary łącznej pozbawienia wolności. Skazany nie dostrzegł przy tym, że wskutek objęcia zaskarżonym wyrokiem łącznym także kary 4 miesięcy ograniczenia wolności, po odbyciu kary łącznej pozbawienia wolności równocześnie zakończy odbywanie zamienionej kary ograniczenia wolności. W ten sposób A. D. z „czystym kontem” będzie mógł poprawić swoje życie, jak deklarował we wniesionym środku odwoławczym.

Przechodząc zaś do oceny kluczowej części apelacji, a wskazującej na rażącą niewspółmierność kary łącznej, Sąd Okręgowy za niezasadną uznał argumentację przedstawioną przez apelującego co do tego zarzutu. Przypomnienia w tym miejscu wymaga, że zarzut rażącej niewspółmierności kary, jako zarzut z kategorii ocen, można podnosić wówczas „gdy kara jakkolwiek mieści się w granicach ustawowego zagrożenia, nie uwzględnia w sposób właściwy zarówno okoliczności popełnienia przestępstwa, jak i osobowości sprawcy, innymi słowy – gdy w społecznym odczuciu jest karą niesprawiedliwą” (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 kwietnia 1985r. V KRN 178/85, OSNKW 1985/7-8/60). Nie chodzi przy tym o każdą ewentualną różnicę ocen co do jej wymiaru, ale różnice tak zasadniczej natury, że karą dotychczas wymierzoną nazwać można by niewspółmierną w stopniu nie dającym się wręcz zaakceptować (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 2 lutego 1995 r., II KRN 198/94, OSNKW 1995/5-6/33).

Przykładając powyższe do okoliczności kontrolowanego przypadku, a ponadto uwzględniając specyfikę orzekania co do kar łącznych, Sąd II instancji zbadał prawidłowość rozstrzygnięcia z zaskarżonego wyroku pod kątem współmierności, pamiętając również o celach kary łącznej ujętych w art. 85a kk.

W pierwszej kolejności zaznaczyć trzeba, że żaden przepis prawa nie nakazuje sądowi by wymierzając karę łączną dawał prymat zasadzie absorpcji. To jest tej zasadzie, która nakazuje ukształtować karę łączną na poziomie zbliżonym do wysokości najwyższej spośród kar jednostkowych, a która to kara pochłaniałaby pozostałe kary jednostkowe. Wprost przeciwnie, art. 568a§ 1 pkt 2 kpk odsyła do przepisów materialnych dotyczących wymierzania kary łącznej, które określają, że karę łączną wymierza się w granicach od najwyższej z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa do ich sumy, nie przekraczając przy karze pozbawienia wolności 20 lat (to górna granica kary łącznej pozbawienia wolności z art. 86 § 1 kk – dop. SO), z wyjątkami określonymi w art. 88 kk. Stwierdzić wręcz należy, że zasadę absorpcji stosuje się w wymiarze kary łącznej wyjątkowo, gdy związek zbiegających się przestępstw jest tak ścisły, że upodabnia je do jednego przestępstwa, jak w przypadku pomijalnego zbiegu przestępstw lub ciągu przestępstw, gdy nie potrzeba podwyższać progu represji karnej (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 21 grudnia 2015 r., sygn.. II AKa 206/15, LEX nr 1962890).

Podkreślenia natomiast wymaga, iż wymiar kary łącznej jest działalnością racjonalną, polegającą na oznaczaniu kary odpowiednio do stopnia związku podmiotowo-przedmiotowego między zbiegającymi się realnie przestępstwami. Nie służy to ograniczeniu odpowiedzialności karnej, lecz rzeczywistemu oddaniu zawartości kryminalnej czynów, jakich skazany się dopuścił. Celem kary łącznej jest zapobieganie sytuacji, w której skazany pociągany do odpowiedzialności karnej odrębnie za każde z popełnionych przestępstw, pozostających w zbiegu realnym, znajduje się w gorszej sytuacji z perspektywy wymiaru kary, niż sprawca, który za takie przestępstwa odpowiada w jednym postępowaniu (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 27 marca 2013 r., II AKa 52/13, KZS 2013/6/82).

Apelujący chcąc przekonać do istotnej dysproporcji między karą orzeczoną a tą, którą należałoby wymierzyć skazanemu zwracał uwagę na pozytywną zmianę swojej postawy życiowej, co potwierdzać ma m.in. jego zachowanie w zakładzie karnym. Skazany podniósł, że zrozumiał swoje dotychczasowe błędy życiowe i zamierza się zmienić. Podkreślał, że w tym celu pracuje nad sobą w warunkach izolacji penitencjarnej, w trakcie odbywania kary w zakładzie karnym sumiennie wykonuje nałożone na niego obowiązki, a po uzyskaniu wolności ma zamiar ułożyć sobie życie na nowo.

Odnosząc się do tych wskazań, zauważyć należy, że Sąd Rejonowy, bez wątplenia, wziął pod uwagę opinię o skazanym wystawioną przez Zastępcę Dyrektora Zakładu Karnego we W. (k. 10-10v). Opinię, z której wypływał wniosek o właściwym zachowaniu podsądnego w warunkach izolacji penitencjarnej. Zdaniem Sądu Okręgowego opinia ta nie należała do kategorii opinii nadzwyczajnych, która wymagałaby szczególnego potraktowania. Nie mogła ona przez to zostać oceniona jako czynnik bezwzględnie nakazujący łagodne potraktowanie skazanego w toku wymiaru kary łącznej. Nie można też tracić z pola widzenia, że okoliczności osobopoznawcze odnoszące się do skazanego, nie mają pierwszorzędного znaczenia przy kształtowaniu takiej kary, a mogą natomiast być w znaczącym stopniu uwzględniane w postępowaniu wykonawczym, jak choćby przy ubieganiu się o warunkowe przedterminowe zwolnienie. Niezbędne jest w tym miejscu wskazanie, że opinia o zachowaniu skazanego w zakładzie karnym ma charakter pomocniczy dla orzekania w przedmiocie kary łącznej, na co wskazuje treść art. 571 § 1 kpk, a jej znaczenie wiąże się z potrzebami oznaczania celów prewencyjno-prognostycznych oraz celowości kary. Znaczenie pierwszorzędne określają relacje podmiotowo-przedmiotowe zbiegających się przestępstw.” (wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 14 stycznia 2010 r., sygn. II AKa 237/09, KZS 2010/2/46).

Sąd I instancji w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku łącznego słusznie dostrzegł, że pomiędzy przestępstwami, będącymi podstawą wyroków jednostkowych podlegających połączeniu wyrokiem łącznym, nie istniał bliski związek podmiotowo-przedmiotowy. Bowiem odległość czasowa pomiędzy pierwszymi czynami (popełnionymi w różnych dniach czerwca 2016 r., a drugim i trzecim czynem (popełnionymi w styczniu i marcu 2018 r.) wynosiła blisko 2 lata. Nadto, czyny te skierowane były przeciwko zupełnie innym dobrom chronionym prawem (mienie, wiarygodność dokumentów, życie i zdrowie) oraz całkowicie inny był sposób ich popełnienia. Okoliczności te niewątpliwie miały wpływ na wymiary kary łącznej i w żadnym razie nie uzasadniały zastosowania zasady absorpcji w większym zakresie niż to uczynił Sąd I instancji. Rozbieżność rodzajowa oraz brak bliskiego związku czasowego pomiędzy poszczególnymi przestępstwami są bowiem okolicznościami skłaniającymi do skorzystania w większym zakresie z

zasady kumulacji, jak to właściwie uczynił Sąd Rejonowy ustalając wymiar kary łącznej w oparciu o zasadę asperacji, przy zbliżeniu jej jednak do zasady kumulacji. Skazany A. D. co prawda nie podnosił żadnych zarzutów związanych z błędnym ustaleniem związku podmiotowo-przedmiotowego pomiędzy poszczególnymi przestępstwami, jednakże Sąd Okręgowy rozpatrując zarzut niewspółmierności kary łącznej odniósł się do w pełni trafnych i uzasadnionych ustaleń Sądu niższej instancji w zakresie tego związku aby podkreślić prawidłowość postępień tego organu orzekającego w odniesieniu do wszystkich kwestii mających wpływ na wymiar kary łącznej.

Sąd Okręgowy uważa też, że istotnie należy zaakcentować fakt, iż celem kary łącznej nie jest premiowanie osoby wielokrotnie łamiącej porządek prawny lecz zapewnienie racjonalnego stosowania kar i środków karnych przez likwidację w postępowaniu wykonawczym ich swoistej, wynikającej z kilkakrotnych skazań, konkurencji. Popelnienie więcej niż jednego przestępstwa jest zaś okolicznością, przemawiającą za orzekaniem kary łącznej surowszej. Ta okoliczność wskazuje bowiem na posunięty stopień demoralizacji skazanego, dla którego wejście w konflikt z prawem nie miało wcale jednorazowego, przypadkowego charakteru, ale stało się wręcz sposobem na życie (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 6 listopada 2012 r., II AKo 129/12, LEX nr 1236007).

Jak wynika z ustaleń Sądu Rejonowego, A. D. pomimo młodego wieku jest wielokrotnym sprawcą przestępstw (K. k. 15-16). Jego postępowanie cechuje zatem przy tym powtarzalność społecznych zachowań. Z analizy wspomnianej karty karnej skazanego wynika, że popełniał szereg przestępstw skierowanych przeciwko najrozmaitszym dobrom prawnie chronionym. Warto tu jeszcze raz wspomnieć, iż kilkakrotnie wymierzane kary pozbawienia wolności z zastosowaniem środka probacyjnego w postaci warunkowego zawieszenia wykonania kary nie przyniosły oczekiwanych rezultatów albowiem skazany dopuszczał się kolejnych czynów zabronionych, co powodowało zarządzanie wykonania kar warunkowo zawieszonych. Wszystko to pociągało za sobą wnioski o potrzebie umniejszenia wpływu reguły absorpcji na wymiar kary łącznej. Zwiększało natomiast nacisk na potrzebę uwzględnienia w znacznie większym stopniu zasady kumulacji.

Podsumowując, Sąd Okręgowy uznał, że Sąd I instancji przy orzekaniu wobec skazanego kary łącznej prawidłowo zastosował zasadę asperacji (czyli częściowej absorpcji i częściowej kumulacji). W sytuacji, gdzie suma wymierzonych kar pozbawienia wolności za poszczególne czyny objęte węzłem wyroku łącznego wynosiła 4 lata i 4 miesiące pozbawienia wolności, a najwyższa z kar podlegających łączeniu to 3 lata i 6 miesięcy pozbawienia wolności (wymiar kary łącznej ze sprawy o sygn. II K 1151/16, czyli kara już umniejszona w tym wyroku pierwotnym w stosunku do kar jednostkowych), Sąd zasadnie wymierzył jako karę łączną 4 lata i 2 miesiące pozbawienia wolności. W przypadku tego skazanego nie ujawniły się przecież okoliczności, które wymagałyby w większym rozmiarze uwzględnienia zasady absorpcji. I to w stopniu znaczącym, gdyż dysproporcja między karą wymierzoną, a tą którą można byłoby określić mianem wzorcowej, jak wyżej podkreślano, musi być rażąca.

Uznać również należało, że łagodzeniu orzeczonej kary łącznej sprzeciwiały się względy prewencji ogólnej. Wobec skazanego orzeczono dotąd za przestępstwa umyślne kary aż jedenastoma wyrokami (ostatnie skazanie w sprawie o sygn. II K 404/18 nie było jeszcze ujęte w karcie karnej), odbywał on też wielokrotnie kary o charakterze izolacyjnym. Wszystko to świadczy o tym, że skazany A. D. lekceważył normy porządku prawnego i przejawia wyraźną demoralizację.

Sąd Okręgowy jest też zdania, że Sąd niższej instancji prawidłowo wywiązał się ze swego obowiązku badania oraz uwzględniania okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść podsądnego. Stosownie do art. 85a kk wziął bowiem pod uwagę przede wszystkim cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Wszystko to prowadzi do wniosku, że proponowany w apelacji wymiar kary łącznej 3 lata i 8 miesięcy pozbawienia wolności nie byłby właściwą reakcją wymiaru sprawiedliwości. Skutkowałby nieuzasadnionym obniżeniem kary łącznej prawie do dolnej granicy kary łącznej (3 lata i 6 miesięcy pozbawienia wolności), a w konsekwencji spowodował, że sprawca nie poniósłby należytej odpowiedzialności za swe czyny. W odczuciu społecznym tak zaniżona kara mogłaby też rodzić przeświadczenie o pobłażliwym traktowaniu wielokrotnego sprawcy przestępstw.

W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy utrzymał w mocy zaskarżony wyrok, o czym orzekł w punkcie 1.

W punkcie 2 wyroku orzeczono o kosztach postępowania odwoławczego. Sąd Okręgowy na podstawie art. 636 § 1 kpk w zw. z art. 624 § 1 kpk zwolnił skazanego w całości z obowiązku zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, uznając, iż nie będzie on w stanie ich ponieść. Nie ma on bowiem majątku, a obecnie odbywa kolejne kary pozbawienia wolności. Za zwolnieniem skazanego z obowiązku uiszczenia kosztów procesu za postępowanie odwoławcze przemawiała zatem jego trudna sytuacja materialna.

Piotr Gerke Hanna Bartkowiak Ewa Taberska